

VOORWOORD

Verontwaardiging. Dit verhaal is geschreven uit verontwaardiging. Verontwaardiging over het schenden van mensenrechten. Een wereldwijd fenomeen, dat ik al meer dan veertig jaar aanklaag en bestrijd. Vooral als actief lid van *Amnesty International*, dé beweging die een stem wil geven aan slachtoffers van mensenrechtenschendingen. Dit verhaal is geschreven uit solidariteit met alle kinderen, vrouwen en mannen van deze wereld die niet kunnen genieten van hun – van onze – fundamentele mensenrechten.

Verontwaardiging omdat nu binnen de *Organisatie van de Verenigde Naties*, de tempel van de mensenrechten, de bakermat van de *Universele Verklaring van de Rechten van de Mens*, de ene aanval na de andere op die mensenrechten wordt gelanceerd. Zo is de VN een machine geworden om fundamentele rechten te ondermijnen en uit te hollen. Dat verhaal van manipulatie, censuur en hypocrisie wordt hier verteld.

Mensenrechten en de Verenigde Naties: het is niet alleen kommer en kwel. Sinds 1948, het jaar waarin de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens wordt gestemd, zijn er ook belangrijke stappen vooruit gezet. Het *Internationaal Strafhof*, om er maar één te noemen. Positieve evoluties worden meestal fel in het daglicht geplaatst. Negatieve ontwikkelingen worden veelal met de mantel der liefde bedekt. De opzet van dit verhaal is die negatieve ontwikkelingen te belichten. Om vanuit die kennis weerwerk te kunnen bieden.

Ere-inspecteur Geschiedenis Paul Morren en professor emeritus Neri Sybesma-Knol hebben dit manuscript kritisch gelezen, bijzonder interessante opmerkingen geformuleerd en fouten aangestipt. Ik ben hen daar erg dankbaar voor. Maar ook hebben zij duidelijk aangegeven dat ze dit verhaal te eenzijdig negatief ten aanzien van de VN vinden. Ik begrijp hun standpunt en respecteer het. Maar – zoals hierboven aangegeven – de bedoeling van dit verhaal is precies de “duistere kant” van de VN belichten en te waarschuwen voor het schenden van fundamentele rechten in de

VN, wat een voedingsbodem biedt om o.a. de vrije meningsuiting ook buiten de VN te ondergraven.

Ann, Bob, Sara en Louise. Paul, Christine, Vic en Geert. Brigitte. André, Patricia en Ilse. Chris, Jeanine (†) en Jacqueline. Amand (†). Albert, Jan, Pieter, Ronny en Wilma. Martha en Marian. Manja. En Rob. Vooral Rob. Ruimte, mogelijkheden, aanmoediging, aanwijzingen, kritische opmerkingen. Steun. Het is hun bijdrage aan dit boek. Zij weten dat ik hen daarvoor dankbaar ben.

Mijn dank ook aan de medewerkers van uitgeverij Garant en in het bijzonder aan Huug Van Gompel voor zijn vertrouwen, aan Cedric Cooreman voor zijn ondersteuning en aan Filip de Baudringhien die met zijn coverontwerp precies aangeeft waarover dit verhaal gaat.

De standpunten die hier verdedigd worden, zijn uitsluitend voor rekening van de auteur en kunnen dus op geen enkele manier toegeschreven worden aan Amnesty International.